

Први кораци

ЛИСТ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „КОСТА ТРИФКОВИЋ”-НОВИ САД

ГОДИНА IX

НОВИ САД, ДЕЦЕМБАР 1975.

БРОЈ 20

„СЛЕДИЋУ ПУТ НАЈБОЉИХ ПИОНИРА...” РЕПОРТАЖА

На средини југословенска застава, испод ње слика друга Тита, а околу свуда расту пионирске заставе. У сали за физичко васпитање је све дупке пуно. Пионери, прваци, наставници, и родитељи. Сви нестрпљиви чекају почетак свечаности. Тихи жагор, намештање и гуркање. Програм ће изводити драмска секција под руководством учитељице Племенке Павловић. Пионери који изводе програм су из нижих разреда свега две-три године старији од првака.

Комешање и жагор прекинула је песма „И мене ће моја мати пиониром звати”. У сали је владала тишина. Рејале су се тачке за тачком. Песма, игра, рецитације, песма. Повремено заблиста блиц фотоапарата или зазуји камера, тек толико да овековечи ове часове. Пева се и рецитије о домовини, пионирима, миру међу народима света, о, домовини, пионирима и љубави, племенитости. Наше очи су будно пратиле свечани програм. На крају програма иступио је пре-

дседник пионирског одреда наше школе Зоран Галовић. Упућен је позив пионирима да иступе и положе заклетву. Зашкрипале су столице, међусобно се измењују мишљења. Пре него што ће положити заклетву прваци су отпевали своју пес-

Чланови драмске секције на свечаности

му за свој дан. Изговорене су у тишини речи:

„Понављајте за мном речи заклетве”.

Председник пионирског одреда читао је заклетву

сигурно и самопоуздано. Неко је понављао исто тако сигурно, неком је глас на тренутак задрхтао, неко шапутао, али се свуда осећала пригушена сва дечија снага овим чином стављена у службу домовине, будућности и друштва. Дата је прва

најбољих пионира, волети домовина, њени народи и да ће се ценити наша славна прошлост.

Након свечане заклетве предводници су везивали црвене пионирске мараме и поделили пионирске књижице пионирима. За то време родитељи су један друпонос и дику, своју кћерку (сва ен лчжжш игвгдјжж мол или сина. Узајамна указивања и коментарисања нису прекинули чак ни кад су најмлађи пионери у школи почели један за другим да рецитију пригодне рецитације. После таквог печата могли су међусобно да измењују утиске, показују и проучавају пионирске књижице. На питање како се осећају као пионери и како су се осећали док су полагали заклетву одговорили су једноставно и специфично за њихових седам година:

„Било је лепо и добро!”

Јелена Јездић, VII

НОВИ САД ИЗМЕЂУ ПЕСМЕ И СУНЦА

У срцу велике Панонске низије, у очима Фрушке горе, у рукама Дунава,

проклијао је пупољак из крви проклијао је пупољак из вечите борбе

и када је земља почела под бомбама да се мрви нико није устукнуо, сви су ишли напред, до слободе.

Човек, радник, мученик под туђином осећао је нешто нејасно у свом срцу, осећао је да га неки идеали негде воде

погледао је у небо молећиво, звезда је стала, на капу му пала и повела га до слободе.

Звезда је значила слободу звезда је значила радост звезда је значила љубав звезда је значила младост али и крв и борбу.

У срцу велике Панонске низије, у очима Фрушке горе, у рукама Дунава чврсто стоји град слободе, град младости, град љубави, сунца и родости.

Драгица Стојковић, VIIБ

Везивање пионирске мараме

РЕПУБЛИЦИ

Јата голубова што над градом круже, писак сирене са фабричког крова, најлепши пупољак од црвене руже, и најлепше мисли из дечачких снова.

Све стоје оцене и лоше и добре, игре са децом по зеленој трави, мајчину љубав бескрајну ко море, и очеву бригу да будемо здрави.

Душко Мандић, V

У очекивању председника Тита

ГРАД ЈЕ СА ОДУШЕВЉЕЊЕМ ДОЧЕКАО ДРУГА ТИТА

Јутрос 'е освануо ветровит дан. Заставе су се вијориле са свих страна. Улице су пуне људи. Сви се крећу у једном правцу, према центру града, да дочекају нашег вољеног госта, друга Тита.

Када смо ми пионери стигли на место где ће друг Тито проћи, стајало је већ много људи и деце држећи заставице и транспаренте. Ветар је дувао и заставице су се њихале лево-десно. Пре него што је друг Тито прошао, бацили смо цвеће на пут тако да је он изгле-

дао као најлепши шарени тепих који мирише.

Када је друг Тито стигао, на свим лицима се појавио осмех и са свих страна су се чуле пароле омладинаца и пионира. Тито је био у сјајном мерцедесу, са другарицом Јованком. Махао нам је у пролазу.

Тога дана сам била срећна и весела, што је друг Тито дошао у наш град, а и зато што сам могла први пут да видим друга Тита лицем у лице.

Гордана Ракочевић, III

ПРОСЛАВА ДАНА ШКОЛЕ

Освануло је свеже, суботње јутро. Покоји топао сунчев зрак извиривао је испод облака. Слаб ветар завиорио би заставу на школи те би се јасно могла видети црвена петокрака. Овог јутра двориште је било сјајно и чисто. Славио се Дан школе.

Свечано обучени ђаци су хитали ка дворишту. Црвене мараме лепршале су око вратова пионира. Са нестрпљењем очекиван је почетак приредбе.

Ученици су били спремни за почетак смотре, која је почела свечаним збором. Химна је одјекивала двориштем. Представници разреда положили су заклетву, а затим је гост Милица Брујић, секретар СО месне заједнице извршила смотру. Гости су били чланови Шесте месне заједнице и ученици Основне школе „Ивица Шестак“ из Осиека са својим наставницима.

После смотре у сали школе одржан је успео про-

грам у коме су учествовали драмска секција и хор.

У 11 часова ученици трећег, четвртог, петог, шестог и седмог разреда посетили су биоскопску представу „Дечак и виолина“.

После филма сви су се разишли, расположени и весели. Тако је прошао дан, дан рођења и стогодишњице смрти великог новосадског писца, комедиографа Косте Трифковића, чије име са поносом носи наша школа.

Маја Вучевац, VIIа

На културној манифестацији „Бранково коло“ на Стражилову

СЕТНИ ЗВУЦИ ГИТАРЕ

Расцветала се Фрушка гора од вреве дечјих гласова, њихове младости и пупољка њихових незрелих. И тада достојанствено пружи своје отежале руке вечно живијим успоменама.

Зајеца прошлост и истопа се под налетима сећања и љубави. На отвореној, природној позорници без даска нечујни кораци глумаца, они у вама, ви у њима, а

гора и ја смо један дах и немо упијамо шумне звуке гитаре:

„Кад сам синоћ овде била
И водице затила
Дође момче црна ока
На коњицу лака скока...”

То гора песмом слави свог Бранка, заљубљеника њених ливада, винограда, шумарака, извора и гајева. Сећања извиру о њему и песник наставља свој живот на истом месту које је са толико уздрхтале туге напустио. Славио те, песнице кратког века, али довољно дугог да те ни време, ни олује, ни човечја забравност неће никад истопити и однети у неповрат, јер својим делом и љубављу према људима свим, наш живот украси и учини га реком бескрајном, јер сваки пут у ново море утичеш и сваки пут нове притоке грлиш.

Лахор нечујно зашуми и струне невидљиве болно пустише зов:

„Кад сам био иа твој гробу
Замириса мир босиљка
А мени се причу гласак:
„Шта ми ради моја
Смиљка?”

Чика Јова Змај — отац великог кола деце целог света, срца у ком су куцала, налик бујици, сва узвишена, племенита и дубоко људска осећања. Пленио је чврстином и вером у живот који му је толико много однео, а мало враћао и оставио. Из врта, што срећом га зову, убраше му ружо-крадице најлепше руже, мноштво пупољака чак бејаше, а трње му само оставише. Али нама је поклоњено све своје сунце, лепоту и боли.

Ђутала сам и тад схватила колико високо допре човек остварујући високе идеале и зашто га дивом зову. Сећам се... Заправо, купим све оне мрвице знања свог из доба кад народ наш час слободан а много више робљем је био... Пробијају се речи кристалне белине и ја поздрављам великог учу мога народа, великана, што убрза дизање свога народа поклонивши му „совјете” ума свога за искричавије дуге слободног неба просвећеног народа, поздрављам Доситеја Обрадовића.

Звуци гитаре, нежни и сетни, лагано обавијају гору сазнањем поноса и устепталости у којој се негде на врху састају све људске и животне радости и граде мраморну стазу свим оним вечно живијим гласницима свога времена, људима што оставише дело да им име вечно красе.

Слађана Дабић, VIII

НАШ НАЈБОЉИ РЕЦИТАТОР

Посетили смо Браниславу Јовановић, ученицу III разреда наше школе, која је рецитовала песму Ђорђа Фишера „Вук и друга Црвенкапа” на отварању „СОС дечјег села” у Сремској Каменици.

— Бранислава, како то да си баш ти рецитовала на отварању „Дечјег села” у Сремској Каменици?

— Мене су изабрали да рецитијем јер сам имала успеха на општинском и покрајинском такмичењу рецитатора где сам освојила прво место.

— Када си сазнала да ћеш ти рецитовати, како си се осећала?

— Била сам веома срећна! — Молим те, изнеси своје утиске са свечаности.

— Тек када сам завршила рецитовање, могла сам да размишљам о тој свечаности. Добила сам много аплауза и тада ме је испунила нека топлина и радост а и понос јер је то био знак да сам добро и лепо рецитовала. Тада ми се читав свечаност учинила још већом. Али најсвечанији тренутак је био када су салом потекле речи другарице Јованке Броз.

Овим смо завршили интервју са Браниславом. Она је одлична ученица, има девет година, иде у трећи разред.

Напустили смо разред Браниславе Јовановић, најбоље рецитаторке у нашој школи.

Зоран Француски, VII

БАТА

Приближавао се 17. новембар, дан када је од задобијених повреда у злогласном затвору „Армија” преминуо Иван Бата Пејинов. На састанку одељењске заједнице трећи разред се договорио да на тај дан посети Батин гроб.

Најзад ие дошао дуго очекивани дан. После наставе смо пошли. Падала је киша, можда исто онако као што су плакале Батина сестра и мајка када су сазнале страшну вест.

На гробу је било тихо, исто тако тихо као што је Бата тихо радио, али су се његова дела далеко чула. На гроб смо положили букет цвећа и наше пртеже. Прочитали смо своје радове. Затим смо се разишли.

Злочинци су уништили Батин живот, али нису могли да униште нашу љубав и сећања на њега.

Марина Гион, III

ДОМОВИНА

Сви наши снови, везани слободом,
Голубом у миру.
Спојени земљом, сунцем,
водом,
И бескрајним ланцем у
речном виру.
Плове кроз небо, гвожђе и
камен.
Плове низ реку, кроз
планину,
Кроз наш грб, шестоделни
пламен,
Кроз нашу Домовину.
Све наше жеље у овом
часу,
Свака нога истом стазом
хода
Све наше речи у једном
гласу:
„ЖИВЕО МИР И
СЛОБОДА”.
Александар Шаргић, VII

Уочи Нове године

Окићена јелка чека
поклон испод ње,
да заблиста ове ноћи
због радости те.

Месец већ је одскочио,
јури Деда Мраз
да донесе поклоне
баш у прави час.

Деца сва су нестрпљива,
већ се чује кас
и врата се отварају,
уђе Деда Мраз.

Јелка сва је заблистала,
деца су се насмејала,
поред јелке стоје
и поклоне броје.
Слободан Јовин, IV

ЈЕДНА СТРАНИЦА МОГА ДНЕВНИКА

Вече. Напољу у млазевима
лије крупна киша одбу-
јући о прозорска окна. По-
некад се проломи пуцањ
грома, а одмах затим блес-
не муња и све осветли.

Улице црне, мокре, ружне
по којима се ковитла сме-
ће. Дрвеће у том тренутку
личи на човека који поку-
шава да остане на ногама
ширећи руке и чупајући
разбарушену косу. По небу
се љењо вуку облаци, а он-
да под налетима ветра по-
чињу да се ковилају, јуре,
претурају, сударају.

Такве су и моје мисли.
Гледајући то небо, улице
и дрвеће зажелим да истрчим
напоље, да вичем на сав
глас, плачем, трчим далеко
од свог града, од куће, ро-
дитеља.

Софија Кузмановић, VIII

29. НОВЕМБАР АРМИЈА, ЧУВАР НАШЕ СЛОБОДЕ

Двадесет девети новембар
је дан Републике наше,
тога се дана у Јајцу
наше жеље овешташе.

Хиљаде и хиљаде људи
животе су своје дали
да би ми млади
лепши живот уживали.

А сада у тридесет првој
години слободе
ми, сви пионири, добро
знамо
да волимо и ценимо
Републику
и слободу коју имамо.

Горан Недић, III

ЗИМА

Зима бруји,
Ветар дува са севера
ја у школу идем
топло обучена.

У школи је топло
пећ нас добро греје,
а врапци нам цвркују
испод снежне стреје.

Кад је јака зима
и кад ветар цичи
ја волим да учим
покрај топле пећи.

Наташа Обркнежев, III

ОСЛОБОЂЕЊЕ МОГА ГРАДА

Заставе се вију, вију,
цео град сад слави.
Слобода је драга свима,
великим и малим.

Рат је трај'о
Рат је трај'о
збиља дуго.
Борба тешка беше.
За слободу, драгу свима,
многи и умреше.

Улицама мога града
заставе се сада вију,
„Дан слободе, Дан слободе”,
као да ми довикују.

Сања Старчевић, III

На граници са псом
Стоји војник на стражи,
Чува земљу нашу, чува и
твој дом.

Авијатичар чува наше небо
И сваки наш облак и сваку
птигу.
Нико други не сме да пређе
Небеску границу.

Сваки војник је жива ватра
И кован од челика,
Сви су они налик на Тита.

И кад киша пада,
И кад ветар дува,
Армија верно твоју
Домовину чува.

Ненад Суша, VII

СРЕЋНА НОВА ГОДИНА

Вечерас у поноћ
Нова година стиже.

Зато сад
палимо ракете
у част Нове године.

Нека се у висини
р аспрште и напишу:
СРЕЋНА НОВА ГОДИНА

Лидија Павловић, IIIц

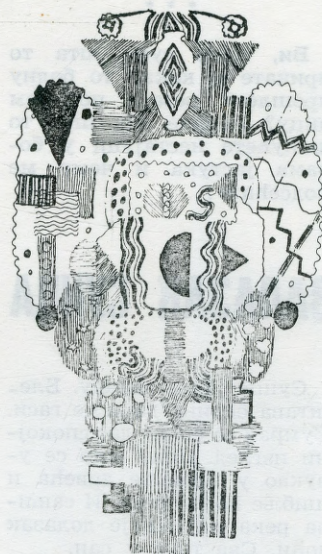
КАСНА ЈЕСЕН

Ветар често дува
лишће је опало,
дрвеће је пусто
без свог зеленила.

Магла влада улицама
људи то не воле,
али ипак иду
на послове своје.

Паркови су пусти
лабудова нема
и шетача такође
јер се зима спрема.

Сања Стојковић, IV

Светлана Стефановић, VI

ДОМОВИНИ

Домовини поклонићу
сваки замах плодног рада
и најлепше жеље своје.

Домовину улепшаћу
смехом, песмом, игром,
цветом
разнолике свеже боје.

Домовину одбранићу
кад ме она буде звала
све за њу бих увек дала.

Весна Димитријевић Vц

ПОТОЧИЋ И ЗИМА

Поточић весело жубори
и некуд напред хита
а за њим хладна зима јури
преко пута каменита.

Док жури да га стигне
у себи злобно мисли:
„Донећу мразеве љуте
и покривач снежни.
Угушићу твој жубор
и шапат нежни.”

Поточић се не плаши,
а жубор шапће: „Нека, нека,
утећи ћу од тебе, зимо,
а сачуваће ме до пролећа
моја мајка, велика река.

Снежана Слијепчевић, V

Н
а
ш
о
ј
р
е
и
у
л
и
ц
и

***

Ви, мале сузе, шта то причате и какву то болну прошлост узете по мом лицу? Реците ми, шта то шапућете нестајући у боранама јастука и чему ме подсећате...

ЗАЛАЗАК СУНЦА

Сунце је на западу. Блештава белина дана се гаси. Сумрак је свему дао спокојни изглед. Неки мир се увукао у крошње дрвећа и шибље поред реке. И сањива река најављује долазак ноћи. Све тоне у сан.

У тој измаглици тишине и таме једино не мирује запад. Он гори неким потмулим сјајем. Крваво руменило се шири од зажареног сунчевог круга. Тај пламени угао је последње укориште светлости.

СУМРАК
ГЛЕДАМ КРОЗ ПРОЗОР
ТИШИНА
НИГДЕ НИКОГА, САМО
УЛИЧНА СИЈАЛИЦА
ПОЗДРАВЉА МЕНЕ И
УЛИЦУ.
УПРАВО САМ САДА
У МОМ ДНЕВНИКУ
ОТКРИЛА ЈОШ ЈЕДНУ
ПЕСМУ
ЗА ТЕБЕ.

Зорица Парошки, VIII

СТИГЛА ЈЕ ЈЕСЕН У НАШУ ШКОЛУ

Када је наступио распуст, ми смо били весели, јер је крај нашим бригама. Али школа је била тужна, јер остаје сама. Мислила је само на самоћу. Неће дуго бити буке која је одјекивала школом, неће се чути песме за време музичког часа. Од онда када смо се распустили, школа је била плашљива и усамљена. Нису је веселили ни цвркути врабаца на лиснатим гранама дрвећа.

Када је дошао септембар, школа нас је чекала окићена жутом природом. Пуно је нових радости и знања. Сада има мање врапчијих цвркута, али има нас, ђака, који чинимо школу веселијом. Јесен је посејала своје дукате по дрвећу и тиме означила почетак школске године.

Ђурчић Милан, IVд

МОЈОЈ УЧИТЕЉИЦИ

Посвећено мојој драгој учитељици Стојанки Раковић, која одлази на заслужени одмор, у пензију.

Лете јесени. Под сивом прашином времена тиња још само у пепелу искра детињства. Године су остале за мном попут давно опалог листа који још увек зрачи пурпурним бојама. Да, остало је много тога иза мене, али сећања не умиру. Она се само привремено затаје у срцу, а онда се одједном и на најмањи дах запале и разбуктају у дубини. Преплаве душу, мисли, осећања и тада се садашњост брише. Жуте успомене постају нераскидиви део мога бића...

Сећам се, те јесени је дуго кишило над градом. Тополе су слале немир на стотине зеница под њима. Котрљало се лишће низ влажне улице. Зенице младе, широке, отворене и уплашене, стотине зеница у згради под тополама, зенице необликоване гомиле која тек што је оставила лутке и пајацице.

Стазе су широке, али магловите пред њима. Они неодлучни, слаби. Но, једно биће скупља нити њихових

жеља. Два ока, искусна и дубока лебде над главицама смејим и плавим и спаза сваку ситницу: неку тугу на лици, неки несташлук у мисли, све, бригу и муку, све што може дете да осети. Помогла им је да пуне голубове детињства из кавеза. Показала им је небо, широко и плаво, у најлепшем титрају горућег богатства. Та жена им је била мајком у заједничком дому под тополама, делила са њима све тајне рођене у жељама. Драга им је била. Памте и данас силуету, крхку и нежну, готово изгубљену, а милу. Сваки нагли трзај или осећај згуснуо би јаче боре на путу. И смешак спонтан и као плашљив, и сваки поглед памте и данас. Похлепним а опет невиним погледима срна, једно су упијали сваки зрак што би се отиснуо од ње. Као са неким страхом да им нешто не измакне, да нешто не изгубе од те изузетне једноставности која им се непосредно нуди. Нуди, да би они када још двадесет година заплаче јесен над градом, били попут ње, да им бића буду само јека њене личности.

Снежана Матјачић, VIII

ВИСИБАБА

Висибаба мала
испод снега вири,
девојчице пита:
смет ли извирити?
Куцнуо је час

али не ђачки,
него цветни,
да порастем ја
и другарице ми.

Душица Радованов, II

Светлана Радованов, VIII

РЕВОЛУЦИЈА НАМ УЗЕ ДРУГА, БРАТА И ОЦА

Дошао је рат, развила се револуција.

По црној земљи где падоше млади животи

Разлила се крв, црвена крв револуције.

У тој борби паде, брат, отац и младић,

Убијен од непријатељског метка,

Од стране фашизма.

Нађоше га мртвог с јутром, Умивен росом, укочен од зиме.

С пролећа, с лета, с јесени, Падоше у борби стари и млади

Са осмехом, на уснама, хладним.

Пали су...

Пали су држећи у рукама китицу црвених гиклама За другарицу, сестру или мајку,

Пали су за слободну државу.

И сада у тами дубоке шуме Где ори се партизанска песма

Још увек цвета једна циклама

За младог, палог револуционара.

Татјана Арсенин, VIIIд

УЧЕЊЕ

Е, ово ми учење на врх главе! —
Поче да гунђа мали Шане.

Нити могу да израчунам што је задато

Нити могу да гледам што учитељица предаје!

Уосталом, а шта ме то брига!

Важно је да сам малу Соњу уштиную!

Ала је било смеха!

То ми се осветило!

Он не примети да је ушо деда,
а деда поче да туче, да виче!

— Е, сада ћу ја теби истерати све!

Па ти ништа у глави неће бити него-учење!

И стварно! Сада, када гледам, и питам га да ли хоће да игра фудбал, он само заврти главом И каже:

Зар не видиш да учим?

Биљана Велимир, III

ВРАТИ СЕ

Молим те,
Руке ми своје задњи пут
дај,
Нећу ти рећи збогом
Ни здраво
Рећи ћу ти
Врати се једном
Кад будеш био
Сам...

*

ЈА ...

У тихој ноћи
Одлутах
Тражећи изгубљено
— Себе —
... И
Руке моје
Постадоше дуге,
Необично дуге...

Зорана Стјепић, VIII

ОБИЧАВАО СИ ...

Обичавао си, пред свитање,
дуго лутати по обзорју,
и расипати корак по
голубијој пути
неба.

Обичавао си у похлепи
јутра.

упијати зраке.
А тек понекад би
послао зору
на мој
прозор...

Снежана Матјачић, VIII

ТИ

Мрак. Тишина.
Сенке играју по зиду.
Сузе саме теку.
Тако далеко
ти безбрижно спаваш.
Тако близу
ја
размишљам о нама и
прекинутом почетку једне
љубави.

Зорица Парошки, VIII

БАЛАДА

Ништа не може душу да
зањише
ни зло и подлост не може
да је свали
ко је љубио тај не љуби
више
изгорелу душу нико не
запали!

Марија Шибалић, VIIIц

ПРОСЈАК ЉУБАВИ

Седим у сумраку моје собе,
а мисли ми лутају;
Видим себе са испруженим
рукама као у просјака,
али, ја не тражим новац, ја
не тражим хлеб.
Ја сам просјак твоје

љубави.

Људи пролазе поред мене:
Не виде моју руку, очи
упале од плача,
не виде закрпе на мом
срцу.

Они не виде мене —
просјака љубави.
и он пролази поред мене,
види испружене руке,
али их игнорише, види бол
у очима,
сува уста, рањено и невешто
закрпљено срце.
То све годи његовој сујети,
и он се прави да не види
мене
просјака његове љубави.

Бранка Попадић, VIII

ПРВИ СНЕГ

Све је бело, све је бело,
село и град,
поље и гај,
свуд блиста бели сјај.

Стигла зима љута
покрај њиве и пута,
снег веје, веје,
па њиве у бели плашт
одене.

Падају пахуље меке,
ко лептири бели; живахни
и чили
надлећу прозоре наше,
а деца кличу:
„Хај, хај, нек игри нашој
не буде крај.“

Биљана Молдованов, IIIц

ШКОЛА

Школа зове цин, цин, цин,
ђаци журе бом, бом, бом,
иду школи, трче школи,
она им је нови дом.

Када слигну ђаци,
школа сва забруји,
ђаци уче, уче,
а школа се дури.
Кад одједном шта то би,
зачу се неки чудан звук,
школа зове цин, цин, цин,
а ђаци се дадну у трк.

Чим зазвони за крај часа,
сви скачу с места,
трче по свеселој школи,
она се игра са њима све
док не зазвони.

Трећи час је најлепши,
час физкултуре.
На том часу сви вежбају
па се тако развијају.

Кад часове заврше,
деца иду кући,
школа тада тугује,
и хтела би пући.

Када пада снег,
школа је насмејана,
јер се ђаци гађају,
и лица им постају

разиграна.

То је песма о школи,
јер је школа најдража
ђацима,
школа је посебно
потребна,
ђацима првацима.

Љиљана Кешел, III

Нису ме заборавили

Тих недељу дана нисам
долазио у школу јер сам
био болестан. Боловао сам
од бронхитиса. Једног дана
у посету ми је дошао један
друг. Донео ми је Веселу
свеску, Тик-так, мој кон-
тролни, бомбоне и писмо у-
ченика са којима смо се
дописивали. На другове и
другарице су ме подсетиле
бомбоне. Пожелео сам да
одем у школу и видим дру-
гове и другарице. Више се
нисам осећао усамљен.

Иван Миков, III

СА НОТЕСОМ ПО СЕЋАЊИМА

ЛЕКТИРА

Време радње: вече, дан три-
десети, новембар, год. 75-а
Место радње: казалиште
Тема: једна од нових
љубави
Главне личности: он и ја
Драматични тренутак: тек
предстоји

* *

Покушах данас
купити све своје звезде
надања.
Покушах данас
у њима пронаћи бар делић
љубави за
тебе.
Покушах...
Било је узалуд...

* *

Сећање
На једно прошло лето
на дане влажне од зелене
воде,
на дане сунчане и на
дланове топле,
на дане модре као твоје очи,
на дане тако далеке
а тако блиске срцу.

* *

Живот на улици престаде.
Изгубише се негде
пролазници.
Град утону у сан.
Остадох сама са својим
болем и
крхотинама једне љубави.

* *

Покушавам написати једну
песму
тек тако да ми се нађе.
Четрнаест ми је година
и пуно је збрке у мојој
души.
Једно детињство остављам
за собом.
Остављам своје лутке у
углу собе.
И пишем ову песму
те тек тако да ми се нађе
као повратак једном
детињству
као сећање на дане
безбрижности.

Вирџинија Лазар, VIII

Дарко Милутин, VIII

ФУДБАЛСКО ПРВЕНСТВО

Током овог полугодишња нису се одржавала нека значајнија такмичења, осим првенства у фудбалу за првака општине Нови Сад.

Пријавили смо екипу за такмичење.

Прву утакмицу играли смо са ОШ „Михајло Пупин”. У тој утакмици смо доживели праву фудбалску несрећу. Били смо бољи током целе утакмице, а они су из једног не много опасног контрапада постигли гол. Тако се завршила та утакмица са минималном победом нашег противника са 1:0.

Идуће суботе противник нам је била ОШ „Васа Стајић”. Ишли смо на победу ликом. Утакмица се завршила са 5:3 у нашу корист и то са што већом гол раз-Голове за нашу екипу постигли су: Чоловић два, а Мокуш, Јелчић и Ђукановић по један. Уз то Чоловић је промашио пенал. Најбољи играчи те утакмице били су Чоловић, Ђирић, Ђукановић и Мокуш.

Као најбоља школа у фудбалу у општини Нови Сад за прошлу годину учествовали смо на XIX традиционалним играма Новог Сада и Осијека. Победили су гости из Осијека са 6:5.

То је била пријатељска утакмица.

Трећу првенствену утакмицу имали смо са ОШ „Иво Лола Рибар”. Пошто су они победили ОШ „Михајло Пупин” са 1:0, ми смо имали шансе да освојимо прво место. Успели смо. Победили смо са 5:0, а победа је могла бити и убедљивија. Голове су постигли Чоловић два, а Ђукановић, Мокуш и Ђирић по један.

Четврту утакмицу имали смо са ОШ „Вук Караџић”. Пошто нису дошли на утакмицу, ми смо ту утакмицу добили пар форфе са 3:0.

Коначна табела изгледа овако:

1. ОШ „Коста Трифковић”
2. ОШ „Васа Стајић”
3. ОШ „Михајло Пупин”
4. ОШ „Иво Лола Рибар”
5. ОШ „Вук Караџић”

4	301	13:4	(+9)	6
4	211	11:7	(+4)	5
4	211	6:3	(+3)	5
4	202	4:8	(-4)	4
4	004	0:12	(-12)	0

Пошто смо заузели прво место у групи, стичемо право да играмо у полуфиналу.

То је наш најзначајнији успех у првом полугодишту ове школске године.

Зоран Милиновић, VII

НЕДЕЉА ПРЕД ПРАЗНИК

Домовина. Када, у ком добу си нам била тако блиска као сада? Прошла су времена многа, ратови, устанци и доба хајдуковања, а ти си постајала све јача, снажнија, да би ове деценије достигла врхунац своје дубине, разлога постојања иживљења, с нама и за нас.

Овим сам хтела рећи у кратку какве су поруке и идеје ту биле поручене нама, ове недеље, преко радија и телевизије, пред сам Дан Републике. Међу многим серијама, епизодама, емисијама многе су биле значајне као серија која је отпочела пре две недеље и носи наслов: „Стазама већника АВНОЈ-а и говори о путевима којима су борци морали проћи и то не само онима који су водили до Јајца, већ и путеви који су их довели до тако великог и значајног пута у Јајце.

Неколико недеља пре почела је руска серија „Како се калио челик” која нема неке битне везе са прославом Дана Републике али се у бити неке тачке ипак поклапају. Њени ликови су снажни, носе особине наших револуционара, бораца и јунака. И ми смо се борили против истог непријатеља, само можда у другом обличју. Ликови ове серије делују упечатљиво и дуго остају у сећању. А њен главни јунак потврђује наслов и свима се изгледа чини да је и он саздан од челика.

Уторак је био посвећен портрету Јована Поповића тј. 70-годишњици од његовог рођења. Јован Поповић, борац песник, револуционар, један од твораца наше социјалне литературе између два рата. Писао је стихове, критике, огледе, студије и прозу, умро је прерано 1952. године.

Средином ове недеље отпочела је нова серија „Записи из НОБ” од Родољуба Чолаковића. Серија је снимана по аутентичним догађајима а главни јунак, водитељ кроз ову серију је сам писац. Прва епизода говори о формирању првих одреда у Србији, Шумадији и Поморављу тј. окупљању бораца на позив Партије у борбу против заједничког непријатеља.

Четвртак је био резервисан за „Песму” Оскара Давича, за једну тужну историју по малом чудног младића који се труди да за један дан, по изласку из чачуре, обави сав посао, проживи свој живот као вилин

коњиц. По подне је на програму био поновљен филм „Суђење у Нидербергу”, тј. суђење на којем су осуђени познати фашисти, који су суесно и намерно завојдали масе и скретали из завезаних очију ка путу злочина, крвопролића и фашизма.

Петак није био значајан ни по каквој серији осим интересантној емисији ТВ Сарајево: „Људи из колоне” или „Револуција је песма” како се звала емисија.

Уредници и сарадници радија свех наших центара изгледа да су се одлучили да достојно дочекају празник Дан Републике. Читаве седмице пратиле су нас композиције из НОБ и радио драме међу којима „Глас отаџбине”. Тако је на пример Радио Загреб у недељу приредио фестивал родољубивих и револуционарних песама. За четвртак и петак предвиђено је низ приредби у част Дана Републике, међу којима је свакако најзначајнији догађај директан пренос из Јајца.

Ето тако смо се ми припремали или боље рећи припремали су нас за тај свечани дан од великих до малих. Оних који ће тај дан у светлим учионицама украсити рамена црвеним марама и из свег срца изговорити речи љубави и заклетве на верност онима који су довикивали: „... Туђе нећемо-своје не дамо.”! на бојиштима Неретве, Сутјеске, Козаре, Срема... Примите их ако део себе само зато што ће бити испуњени у част ТЕБИ ДОМОВИНО!

Марија Шибалић, VIIIц

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

1	2	3	4	5	6
7				8	
9			10		11
12			13		
			14		
	15	16			17
18			19	20	
21				22	

ВОДОРАВНО: 1) Голман Црвене Звезде, брани за фудбалску репрезентацију Југославије; 7) Један комичар, игра у филмовима са својим мршавим другом Стенлиом; 8) Седмо и петнаесто слово азбуке; 9) Део теразија; 10) Еп; 12) Показна заменица за каквоћу; 14) Двоје; 15) Много пчела; 17) Ономастопеја блејања; 18) Поклон; 19) Није искривљен; 21) Место на Пељешцу; 22) Телефонски позив;

УСПРАВНО: 1) Поплава; 2) Полет; 3) Лева притока Дунава у Војводини; 4) Грчко слово; 5) Ђужјак свиње; 6) Назив; 10) Целокупна; 11) Град у Србији; 13) Скраћеница за: Комунистичка Партија Југославије; 15) Оружани сукоб народа; 16) Народна коло; 17) Свечана игра; 20) Египатско бојанство.

Петар Теофиловић, VII

Лист уређује

РЕДАКЦИОНИ ОДБОР ученика а саставу: Јелена Јездић, Марина Стаменковић, Драгица Стојковић, Маја Вучевац, Петар Теофиловић, Давор Мацнер, Борђе Ђрбуловић, Слађана Дабић и Снежана Матјачић.

Одговорни уредник:

Ђуринка Вранеш, наставник.

Штампа: Школски центар „Борђе Зличић” — Нови Сад.